Διαβάστε το διήγημα της μαθήτριας του σχολείου, Παρχαρίδου Ευλαμπίας, με το οποίο παίρνει μέρος στον διαγωνισμό διηγήματος ...

5/7/1974 ήταν η ημερομηνία που γεννήθηκα. Λέγομαι Χαρίλαος Παπαδόπουλος αλλά οι πιο πολλοί με φωνάζουν Χάρη. Είμαι 35 χρονών, είμαι γιατρός και ζω με την οικογένεια μου ευτυχισμένος. Θα ήθελα με λίγα λόγια να σας αφηγηθώ κάποιες στιγμές που στιγμάτισαν τη ζωή μου και μου έμαθαν ποια είναι η αληθινή αγάπη. Επίσης ότι πρέπει πάντα να ελπίζεις γιατί αν δεν ελπίζεις δεν θα βρεις ό,τι υπάρχει πέρα από τις ελπίδες σου, όπως λέει και ο Άγιος Κλημεντίνος.

«Ουφ, κουράστηκα!»

«Κάνε λίγη υπομονή Χάρη. Τελειώνουμε, λίγα ακόμα έπιπλα έμειναν».

Σε κάνα δίωρο είχαμε τελειώσει την μεταφορά των επίπλων. Αργότερα θέλησα να κοιμηθώ γιατί ήταν ήδη αργά και την επόμενη μέρα έπρεπε να ξυπνήσω νωρίς ένεκα του σχολείου.

«Καλημέρα μαμά!»

«Καλή σου μέρα αγάπη μου! Πώς κοιμήθηκες;»

«Καλούτσικα, σιγά-σιγά θα συνηθίσω τον καινούργιο χώρο. Ο μπαμπάς που είναι;»

«Πήγε στη δουλειά και θα επιστρέψει το μεσημέρι. Άντε βιάσου! Δε θέλω να αργήσεις ήδη από την πρώτη μέρα στο σχολείο!»

Ετοιμάστηκα αμέσως και έφυγα. Μόλις αντίκρισα το καινούργιο σχολείο μου έμεινα έκπληκτος, ήταν τόσο μεγάλο. Αφού τελείωσε ο αγιασμός μας χώρισαν σε τμήματα, ήμουν στο Γ4. Μας μίλησαν μερικοί καθηγητές και ύστερα φύγαμε.

«Μαμά γύρισα».

«Πώς πήγε;»

«Μια χαρά στο σχολείο, αλλά στο γυρισμό έπεσα πάνω σε μια κυρία με αποτέλεσμα να της ρίξω κάποια βιβλία που κουβαλούσε. Τελικά τη βοήθησα να τα μαζέψει και ευτυχώς δεν χτύπησε! Πάω να διαβάσω τώρα γιατί μετά έχω φροντιστήριο. Μια χρονιά έμεινε και μετά θα είμαι ελεύθερος από το σχολείο και φοιτητής».

Μπορεί να είναι περίεργο αλλά όλο το βράδυ σκεφτόμουν εκείνη τη κυρία. Ξημέρωσε τόσο γρήγορα που δεν το κατάλαβα, πλύθηκα, ντύθηκα, έφαγα πρωινό και πήγα στο σχολείο. Κάθε ώρα γνώριζα όλο και πιο πολλά πρόσωπα. Έκανα ένα φίλο το Γιάννη. Το κουδούνι χτύπησε για μάθημα. Όλοι περιμέναμε να δούμε ποιος θα μπει. Άνοιξε η πόρτα και αντίκρισα τη γυναίκα των ονείρων μου. Ήταν αυτή η κυρία που έπεσα πάνω της χθες.

«Λέγομαι Ουρανία Πασχαλίδου και μαζί θα κάνουμε Ιστορία γενικής κατεύθυνσης», μας είπε.

Με θυμόταν και μου χαμογέλασε. Είχε τόσο ωραίο χαμόγελο, σαν ένας άγγελος που κατέβηκε από τον ουρανό για να δώσει νόημα στη ζωή μου. Μέρα με τη μέρα τη συμπαθούσα όλο και πιο πολύ μέχρι που κατάλαβα ότι είμαι ερωτευμένος μαζί της, τρελά ερωτευμένος.

«Γεια σας κυρία! Τι κάνετε; Κλαίτε;»

«Δεν είναι τίποτα, θα μου περάσει!»

«Πρέπει να είστε χαρούμενη, να είστε ευτυχισμένη, γιατί το αξίζετε».

«Ποιος έχασε την ευτυχία του για να τη βρω εγώ;»

«Η ευτυχία δεν είναι θέμα γεγονότων αλλά εξαρτάται από τις παλίρροιες του νου»,της είπα.

Μου είπε ότι έχω δίκιο και με αγκάλιασε τόσο σφιχτά που με έκανε να υποψιαστώ ότι και αυτή είναι ερωτευμένη μαζί μου. Συζήτησα με τον Γιάννη και πήρα την απόφαση να της εκμυστηρευτώ αυτά που ένιωθα.

«Καλημέρα κυρία, τι κάνετε;»

«Μια χαρά, εσύ;»

«Μετράω τις μέρες που έμειναν για τις πανελλήνιες εξετάσεις».

«Γιατί; Τόσο πολύ θέλεις να φύγεις; Μας βαρέθηκες;»

«Ειδικά εσάς αποκλείεται».

«Γιατί;»

«Γιατί...εγώ...»

«Γιατί...εσύ...;»

«Είμαι ερωτευμένος μαζί σας. Κάθε βράδυ σας βλέπω στα όνειρα μου και...»

«Χάρη σταμάτα, δεν ξέρεις τι λες...»

«Σ' αγαπάω με όλη τη δύναμη της καρδιάς μου»

«Καλύτερα να τελειώνουμε αυτή τη συζήτηση. Είμαι καθηγήτρια σου και δέκα χρόνια μεγαλύτερη σου»

«Μα...»

«Είσαι ένα καλό παιδί και ένας καλός μαθητής και σε εκτιμάω, σου εύχομαι να έχεις μια ευτυχισμένη ζωή και γεμάτη επιτυχία αλλά μέχρι εκεί...»

«Η μόνη επιτυχία είναι να ζήσεις τη ζωή όπως εσύ θέλεις, δηλαδή μαζί με σένα».

Με σταμάτησε με ένα φιλί στο μάγουλο και έφυγε. Τότε κατάλαβα ότι με αγαπάει και περίμενα να αλλάξει τη συμπεριφορά της χρόνο με το χρόνο, αλλά όσο περνούσε ο καιρός ήταν όλο και πιο κρύα μαζί μου. Το σχολείο τελείωσε και τελικά πέρασα στην ιατρική που τόσο λαχταρούσα ξέροντας πως εκείνη η μέρα ήταν η τελευταία στο λύκειο.

«Τον αγαπάω», άκουσα να λέει σε μια φίλη συνάδελφό της. «Αλλά σε ένα μήνα παντρεύομαι».

Μόλις τα άκουσα όλα αυτά τρελάθηκα αλλά ήξερα πως ότι και να κάνω δεν θα μπορούσα να της αλλάξω γνώμη. Έτσι έφυγα χωρίς να τη χαιρετήσω, όμως η ελπίδα μέσα μου μεγάλωνε, μη ξέροντας γιατί.

Τα χρόνια πέρασαν, ήταν μια άλλη βαρετή Τετάρτη στο ιατρείο μη ξέροντας ότι αυτή η μέρα θα μου άλλαζε τη ζωή άρδην! Η μέρα περνούσε τόσο αργά.

«Επιτέλους ακόμη ένα ραντεβού και φεύγω», είπα αναστενάζοντας.

Χτύπησε η πόρτα και μπήκε εκείνη. Τρελάθηκα μόλις την είδα. Με χαιρέτησε και μου είπε ότι πάσχει από καρκίνο των πνευμόνων και ότι χρειάζεται τη βοήθεια μου. Έκανε θεραπεία και εγώ ήμουν ο προσωπικός της γιατρός. Ο καιρός περνούσε, ερχόμασταν όλο και πιο κοντά, αλλά ο καρκίνος είχε προχωρήσει τόσο πολύ που της έδινα μόνο λίγες μέρες ζωής. Τελικά τα πράγματα ήρθαν όπως ήταν αναμενόμενα. Θυμάμαι ακόμα τα τελευταία της λόγια, σαν να τα ακούω τώρα.

«Συγχώραμε Χάρη για το κακό που σου προκάλεσα».

«Περασμένα, ξεχασμένα», της είπα.

«Είσαι τόσο καλός».

«Όσα περισσότερα γνωρίζει ένας άνθρωπος, τόσα περισσότερα συγχωρεί».

«Θέλω να μου υποσχεθείς όμως ότι θα συνεχίζεις τη ζωή σου και θα είσαι ευτυχισμένος χωρίς εμένα. Μου το υπόσχεσαι;»

«Στο υπόσχομαι».

«Να ξέρεις ότι, η κάθε μέρα φέρνει τα δικά της δώρα. Ξετύλιξε τα».

Έτσι κι εγώ την άκουσα και προχώρησα μπροστά στη ζωή μου. Τώρα ζω ευτυχισμένος με τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, ξέροντας ότι θα χαίρεται κι αυτή μαζί με μένα.

ΠΑΡΧΑΡΙΔΟΥ ΕΥΛΑΜΠΙΑ